

[Gert Petersen]

men som det altså nu er muligt at gennemføre også uden de omkostninger, som de ellers ville have i deciderede opgangstider.

Men hvis regeringen vil slå ind på en sådan politik, med sådanne socialpolitiske reformer, hvis regeringen vil slå ind på en politik med indgreb mod inflationen, mod kapitalgevinsterne, hvor finder regeringen så sine samarbejdspartnere? Tror regeringen virkelig, at en efterlønsordning, en udvidet ferieordning og tilsvarende foranstaltninger kan gennemføres sammen det konservative folkeparti? Tror regeringen, at de andre ting, som der her er talt om: virkelig effektiv standsning af grundværdistigningerne, virkelig effektivt indgreb mod inflationsgevinsterne, kan gennemføres sammen med centrum-demokraterne?

Jeg mener, regeringen kan vælge mellem to muligheder, hvoraf den ene er at undersøge, om der kan findes andre samarbejdspartnere her i folketinget. Det er klart, at også borgerlige partier må med i et samarbejde, ellers er der ikke noget flertal, men jeg mener, sådan som tingene har udviklet sig, at der er en ganske væsentlig forskel på de holdninger, som kommer til udtryk fra konservativ side og, skal vi sige fra det radikalvenstres side her fra denne talerstol. Den anden vej, regeringen kan gå i stedet for at søge et nyt samarbejdsmonster, er at arbejde med skiftende flertal eller, for at udtrykke det lidt mindre provokerende, at holde sig til, at forligene kommer til at dreje sig om deres egne emner i stedet for at køre hele molevitten sammen i én stor gryde. Jeg synes, hr. Erling Olsen ligesom har antydnet, at man har sådanne tanker, og det vil jeg advare meget stærkt imod. Jeg er helt sikker på, at der kan skaffes flertal for og gennemføres en fornuftig og god efterlønsordning i dette folketing, men hvis man først begynder at køre den sammen med en række andre ting for at få så mange af partierne til højre i salen som muligt med i ordningen og derfor sælger ud af det ene og det andet, tror jeg, der dels kommer et meget mærkeligt forlig ud af det, dels en efterlønsordning, som er langt mindre værdifuld, end den kunne være blevet, hvis man havde holdt sig til den alene.

Med disse ord vil jeg ikke sige, at jeg accepterer den tanke, at vi er nogle, der skal gennemføre alt det, som folk godt kan lide,

og så må regeringen finde et flertal et andet sted for at få gennemført alt det, som folk ikke kan lide. Jeg er helt indstillet på, at de partier, som er med til at gennemføre de ordninger, som koster noget, også skal være med til at finde midlerne til dem, og sådan opførte socialistisk folkeparti sig i øvrigt helt konsekvent i august-september sidste år. Vi var med til at finde midlerne til de udgifter, som vi selv havde stemt for; vi dækkede de udgifter, vi selv havde stemt for, vi skaffede staten tilsvarende indtægter. Det, jeg advarer imod, er, at man roder det hele sammen i én stor forligsgryde. Det vil efter min opfattelse føre til, at de borgerlige partier uden at sidde på regeringspladserne – og med de borgerlige partier tænker jeg her især på venstre og de konservative og dermed indirekte egentlig på fremskridtspartiet – kommer til at bestemme meget, meget mere, end de har krav på, og alt for meget til, at det vil være godt for landet.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg vil gerne sige med det samme, at vi ikke kan stemme for det dagsordensforslag, fremskridtspartiet har fremsat, og jeg kan også sige med det samme, at vi heller ikke kan stemme for finanslovsforslaget her ved tredje behandling. Vi har jo i vore ændringsforslag, som blev behandlet i går, sagt vor mening om, hvordan en finanslov skulle se ud i den nuværende situation.

Oplysningen om, at arbejdsløsheden også i det kommende år vil ligge over 150.000, rejser også det spørgsmål, som andre har været inde på heroppe, om ikke der findes andre politiske muligheder end det, der er kommet til udtryk i forligspartiernes såkaldte indkomstpolitik. Påstanden var jo – og den er blevet gentaget i dag af socialdemokratiets ordfører – at disse forlig og indgrebene over for befolkningen skulle begrænse arbejdsløsheden og fordele krisens byrder på en mere rimelig måde. Og vor begrænsede handlefrihed, som der også har været talt om i dag, på grund af vort medlemskab af EF, NATO og OECD, er blevet søgt dækket ind ved talen om, at krisen kun kunne bekæmpes gennem internationalt samarbejde og, som det blev sagt i dag, de vestlige landes samordnede indsats.